

tater derefter. Men det har man ikke gjort.

Men nu siger det ærede Medlem: vi, som kalde os socialkonservative eller konservativsoiale, nu ville vi hjælpe. Det er et nyt Ord. Jeg har før hørt, at der var Torydemokrater, og ved en saadan forstaar man i England en konservativ Politiker, som dog gerne vil bane Vej for de andre Klasser, som politisk vil være med til demokratiske Indretninger. Det er altsaa konservative, som økonomisk og socialt ville være med til at hjælpe dem, der lide. (*Birck*: Meget rigtigt.) Ja, jeg kommer straks til det. Det ærede Medlem siger, at det er meget rigtigt, og det glæder mig, at jeg dog paa dette Punkt er enig med ham. Det ærede Medlem siger altsaa: ja, vi have Krigen; den se vi for vore Øjne; den kunne vi efter min Samfundsmoral ikke undgaa; den føres af alle imod alle, af det enkelte Menneske imod det andet. Krigen undgaa vi ikke; thi jeg holder paa Privatkapitalismen. Den skal have Lov til at boltre sig, selv om det gaar ud over mange uskyldige. Men da det er Synd, at disse uskyldige lide, saa hjælpe vi til; vi danne et Redningskorps, en Ambulance, som samler op, ikke de helt døde, eller de halvt eller kvart døde, men de ottendedels døde; de, som der endnu er noget Liv i, dem skal der holdes Liv i — og maa jeg bemærke dertil, ikke alene for Arbejdernes Skyld, men ogsaa for Produktionens Skyld. Det er altsaa den Samfundsmoral, det ærede Medlem gør gældende. Det er ganske det samme som med de Folk, der sige, at de beklage Krigen, men at de alligevel holde Liv i den for Leverandørernes Skyld, fordi der er Penge at tjene ved enhver Krig, og derfor holder man paa Krigen. Jeg vilde sætte betydelig mere Pris paa, om det ærede Medlem med os andre vilde være med til at fjerne Aarsagerne til Arbejdsløsheden; men det vil det ærede Medlem ikke. Han vil opretholde Krigen og højst være med til at samle nogle op, som ere havarerede paa Valpladsen.

Jeg har ganske kort omtalt det Forslag, som først en enkelt Højremænd, senere 4 og senere igen 9 forelagde her i Folketinget, og jeg kunde, for saa vidt angaar det Udtryk, jeg sidst brugte om dette Forslag, blive staaende derved. Det skal jeg ogsaa gøre. Men det, der interesserer mig saa overordentlig nu, er det, at man nu siger, at det er Højres Forslag. Det er ogsaa en ganske ny Opfindelse. Det Poul Rasmusenske Forslag var ikke Høj-

res Forslag, det kunde ikke samle Højremændene om sig. Første Gang red den Herre alene, senere kom der 3 Følgesvende, og sidste Gang fik han 8 Følgesvende, men bestandig var hele Højre ikke med. Og da jeg sagde til Poul Rasmusen: For nu at vise, at det virkelig er Højres Mening, at det Forslag skal nyde Fremme, gør os saa den Tjeneste at sende det op i Landstinget og lad os se, hvad Deres Partifæller og Klassefæller der sige om det, saa fik jeg kun en Del Udenomstale af ham. Da Forslaget var her for 2den Gang, sagde det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (*Martin Madsen Halsted*): Hvor kunne vi i Folketinget dog sige noget om denne Sag, vi ere jo ikke noget Parti, vi ere kun en Gruppe, vi kunne dog ikke svare for, hvad Højre i Landstinget siger. Dertil sagde jeg: Saa er jeg tilfreds, saa har jeg faaet at vide, hvad jeg vilde vide. Det er altsaa ikke Højres Forslag, det er fremsat af en enkelt Højremænd eller nogle Højremænd uden Kendskab til, om de havde Højres Støtte. Det var Resultatet af denne Sags 2den Behandling her i Tinget. Det viste igen, hvor uholdbar den Paastand nu er, at det har været Højres Forslag.

Det, jeg har sigtet til med mine Udtalelser om de grimme Pletter, eller hvad man ellers vil kalde de forskellige Uskønheder, der vansirede dette Foster, var navnlig Spørgsmaalet om Adgangsbestemmelser; Indførsret, Bestemmelsen om, at straffede Personer og de, der havde faaet urefunderet Fattigunderstøttelse, ikke kunde faa Lov at nyde godt af disse Kasser, som de under visse Forhold kunde være tvungne til at være Medlemmer af. Det ærede Medlem er fremdeles lige forhærdet i sin Samfundsmoral og mener, at den, der en Gang er skudt ud i Fattigdom, skal blive derude. Uagtet Arbejderne have Lov til at arbejde og ere tvungne til at eksistere, kunde de dog ikke alle komme ind i Arbejdsløshedskasserne. Jeg siger fremdeles, at hver Gang det Forslag vil komme frem paa den politiske Arena, vil jeg bestandig stemple det som et meget daarligt og uantageligt Forslag i den Form — absolut. Det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (*P. Knudsen*) har for øvrigt ret udførligt omtalt, hvorledes Beskaffenheden af hele den Suppedas var, som dette Forslag frembød. Jeg vil ganske kort med et Par Datoer friske op, hvorledes Forholdet var.

Forholdet var det, at i December 1901 var der stillet Forslag til Beslutning om